

Arrest

**nr. 124 715 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BELMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 juni 2013 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 5 december 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 23 december 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.06.13 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- verklaring van de referentiepersoon dd. 04.08.2013 ivm haar tewerkstelling*
- verklaring tewerkstelling dd. 27.06.2013 BuSO Zonnebos*
- arbeidsovereenkomst dd. 21.05.2013 van bepaalde duur (vervangingsovereenkomst) voor deeltijdse tewerkstelling (19u/38u); bijlage bij deze arbeidsovereenkomst (opdrachtomschrijving); bijbehorende loonfiches voor de periode mei-juni 2013*
- arbeidsovereenkomst dd. 17.07.2013 van bepaalde duur tot 16.08.2013 (vervangingsovereenkomst) voor deeltijdse tewerkstelling (12u/38u); bijbehorende loonfiche voor juni 2013 '*
- bankafschriften dd. 31.07.2013*
- inschrijvingsbewijs 'werkzoekende bij de VDAB dd. 08.07.2013*

Uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon momenteel opnieuw tewerkgesteld is sedert begin oktober 2013. Er werden echter geen bijkomende documenten voorgelegd omtrent deze meest recente tewerkstelling (arbeidscontract, loonfiches, ...). Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Uit de voorliggende gegevens blijkt op dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7-, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat [...]

Terwijl de bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op een familie en gezinsleven schendt.

Dat artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

[...]

Wat telt ter beoordeling van een te beschermen familie- en / of gezinsleven, is het bestaan van sterke persoonlijke en emotionele relaties die gestaaft worden door feitelijke omstandigheden. Er dient met andere woorden een effectief beleefde familiesituatie voorhanden te zijn die wordt gekenmerkt door een hechte band tussen de betrokkenen.

Hoewel in beginsel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat er geen bescherming van het familieleven dient te worden gegarandeerd tussen ouders en volwassen kinderen, erkent het Hof dat dit wel het geval dient te zijn wanneer additionele factoren van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden worden aangetoond (o.a. EHRM, Kwakye-Nti en Dufie t. Nederland, 7 november 2000).

Verzoeker is reeds meer dan 25 jaren getrouwd met zijn Belgische echtgenote, mevrouw [S.M.] (stukken 4 en 5). Er is bijgevolg sprake van een hechte en standvastige relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote, met wie hij reeds meer dan 25 jaren lief en leed deelt. Meer zelfs, dergelijke relatie is er ook tussen verzoeker en zijn schoonmoeder.

Vermits de moeder van de echtgenote van verzoeker, mevrouw [L.D.V.], thans zorg- behoevend is (stuk 7), engageert het gezin van verzoeker zich om voor de schoonmoeder van verzoeker te zorgen. Het hoeft geen betoog dat er gezien het huwelijk van meer dan 25 jaren tussen verzoeker en zijn echtgenote, thans niet enkel tussen zijn echtgenote en haar moeder doch ook tussen verzoeker en zijn schoonmoeder een hechte, persoonlijke en emotionele familiale band bestaat. Verzoeker wil samen met zijn echtgenote zorgen voor zijn zorg- behoevende schoonmoeder.

De echtgenote van verzoeker, mevrouw [S.M.], wil hoe dan ook de nodige zorg verstrekken aan haar zorgbehoevende moeder.

Vermits verzoeker en zijn echtgenote geen kinderen hebben, bestaat het gezin van verzoeker enkel uit hemzelf en zijn echtgenote. Zijn echtgenote wil thans in België voor haar moeder kunnen zorgen, nu zij behoeftig is.

Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (o.a. EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996, en zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentia, 2004, p.754).

Een uitwijzing van verzoeker zou betekenen dat hem het recht om te voile een familieleven te beleven volledig wordt onzegd.

Van enig familieleven zou dan immers geen sprake meer zijn; het kerngezin van verzoeker bestaat, bij afwezigheid van kinderen, immers alleen uit hemzelf en zijn echtgenote. Een uitwijzing van verzoeker uit België zou betekenen dat hij naar een land wordt verwezen waar het voor hem onmogelijk is om ten voile zijn recht op gezins- en familieleven uit te oefenen.

Hoewel artikel 8 EVRM niet als zodanig het recht waarborgt om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen, erkent het EHRM dat, gelet op de eerbiediging van het gezinsleven, de uitwijzing van een

persoon verdragsonverenigbaar kan zijn (P.DE HERT, 'Artikel 8. Recht op Privacy' in J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM*, intersentia, Antwerpen, 2004, Deel 2, volume 1, p. 754).

Een uitwijzing van verzoeker betekent niet enkel een bijzonder schrijnende verscheuring van zijn relatie met zijn zorgbehoevende schoonmoeder, met wie hij reeds een langdurige, hechte, standvastige en emotionele familiale band heeft. Ook zou een uitwijzing van verzoeker een bijzonder schrijnende verscheuring betekenen van zijn echtgenote, met wie hij reeds meer dan 25 jaren getrouwd is en lief en leed mee deelt, daar zij haar zorgtaak als dochter op wil nemen nu haar moeder in België zorgbehoevend is (stuk 7).

De eenheid van het gezin wordt bij een uitwijzing van verzoeker hoe dan ook substantieel geschaad. Het is voor verzoeker immers niet mogelijk om een gezinsleven te leiden in een land waar zijn echtgenote niet verblijft daar het gezin van verzoeker bij gebrek aan kinderen enkel uit verzoeker en zijn echtgenote bestaat.

De uitoefening van zijn rechten en plichten uit het huwelijk met zijn Belgische echtgenote zouden verzoeker bij een uitwijzing hoe dan ook worden ontnomen.

Een uitwijzing in hoofde van verzoeker vormt een schending van artikel 8 EVRM doordat hem de effectieve uitoefening van het recht op een gezins- en familieleven met respectievelijk zijn schoonmoeder en zijn echtgenote wordt ontnomen. [...]"

3.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Er bestaat *in casu* geen reden om het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote te betwisten.

Wat het gezinsleven met zijn schoonmoeder betreft, merkt de Raad vooreerst op dat opdat sprake is van een gezinsleven beschermd door artikel 8 van het EVRM naast het bestaan van een bloed- of aanverwantschapsband tevens is vereist dat die familiale band voldoende "*hecht*" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 april 2013 het Rijk is binnengekomen. Hoewel uit het administratief dossier tevens blijkt dat verzoeker in het verleden België enkele malen is binnengekomen en hij aangeeft reeds 25 jaar te zijn gehuwd met zijn echtgenote en thans zijn echtgenote te zijn gevolgd naar België om de zorg voor diens moeder op te nemen, blijkt hieruit in de eerste plaats de hechte band tussen verzoeker en zijn echtgenote doch zonder dat op duidelijke en afdoende wijze blijkt dat ook specifiek wat verzoeker en zijn schoonmoeder betreft er sprake is van een voldoende hechte familiale band zoals wordt vereist opdat sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Daarenboven is het – in de relatie tussen verzoeker en zijn schoonmoeder – hiervoor vereist dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani t. Frankrijk*). Verzoeker voert in dit verband andermaal aan dat zijn schoonmoeder hulpbehoevend is en dat zowel hij als zijn echtgenote thans bij haar inwonen teneinde de zorg op zich te nemen. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker deze elementen niet aan verweerder ter kennis heeft gebracht naar aanleiding van zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat laatstgenoemde niet kan worden verweten hier geen rekening mee te hebben gehouden. Het gegeven dat verzoeker zou inwonen bij zijn schoonmoeder en mogelijk bepaalde ondersteunende taken op zich neemt wat de zorg voor de schoonmoeder betreft, wijst er verder ook nog niet op duidelijke wijze op dat zijn schoonmoeder is aangewezen op de zorg van verzoeker zelf en dat het niet in de eerste plaats zijn echtgenote is die deze zorg op zich neemt. Er liggen geen afdoende concrete elementen voor dat specifiek wat verzoeker en zijn schoonmoeder betreft er sprake is van hetzij de vereiste hechte familieband hetzij de vereiste bijzondere afhankelijkheidsband.

Zelfs indien alsnog een gezinsleven tussen verzoeker en zijn schoonmoeder moet worden aangenomen en waar verzoeker zich verder beroept op een gezinsleven met zijn echtgenote, merkt de Raad op dat verzoeker *in casu* verzocht om een eerste toelating tot een verblijf in België, zodat het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verzoeker geeft aan dat zowel hij als zijn echtgenote voor zijn hulpbehoevende schoonmoeder wensen te zorgen. Zoals reeds aangehaald blijkt evenwel niet dat verzoeker zelf, ook al woont hij mede in bij zijn schoonmoeder, een actieve rol opneemt wat deze zorg betreft. Verder maakt hij niet aannemelijk dat geen andere familieleden in staat zijn voor deze zorg in te staan. Zo blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers schoonzus in België verblijft en bovendien reeds in financiële hulp voorziet. Aldus blijkt niet dat de permanente aanwezigheid van verzoekers echtgenote, laat staan van verzoeker zelf, in België zich opdringt gelet op de medische toestand van de (schoon)moeder. In dit verband dringt daarenboven ook de vaststelling zich op dat het door verzoeker voorgelegde medisch stuk dat de zorgbehoefte van zijn schoonmoeder moet aantonen enkel melding maakt van "*een blessure die chirurgie en later rehabilitatie verreeist*". Enige nadere toelichting wordt niet gegeven. Aldus blijkt geenszins dat een langdurige revalidatie of herstelperiode vereist is of was, waardoor – zelfs indien wordt aangenomen dat andere familieleden de zorg voor de schoonmoeder niet (alleen) op zich kunnen nemen – opnieuw niet blijkt dat een langdurige aanwezigheid van de echtgenote in België vereist is of was op deze grond. Bijgevolg blijkt ook niet dat verzoekers echtgenote eventueel niet tijdelijk alleen kan verblijven in België teneinde (mede) de zorg voor haar moeder op zich te nemen, zonder dat deze tijdelijke scheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg heeft. Er kan hierbij bovendien worden opgemerkt dat op basis van het medische attest zoals voorgelegd of de uiteenzetting van verzoeker ook niet blijkt dat het voor zijn schoonmoeder niet mogelijk zou zijn verzoeker en zijn echtgenote te vervoegen in de Verenigde Staten van Amerika. Verzoeker geeft niet aan, en de Raad kan dit op grond van de gevoegde stukken als dusdanig ook niet afleiden, dat zijn schoonmoeder omwille van medische redenen of een thans nog gevolgde behandeling niet in staat zou zijn te reizen.

De Raad merkt daarenboven op dat de *in casu* bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Zo staat het verzoeker vrij een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen, ditmaal vergezeld van voldoende documenten die verweerder toelaten vast te stellen dat zijn echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en derhalve aan de gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet. De Raad benadrukt hierbij dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat er op verweerder een positieve verplichting zou rusten om verzoeker in functie van zijn gezins- of familieleven een verblijfsrecht te geven, ondanks het niet voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden. Op grond van de gegevens die voorliggen blijkt niet dat een gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn of dat de bestreden beslissingen een verbreking van de ingeroepen effectieve gezinsband tussen verzoeker en zijn echtgenote tot gevolg zullen hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan aldus niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel aan dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet buiten toepassing moet worden gelaten.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Doordat [...]

Terwijl indien uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval blijkt dat de weigering om aan een van zijn familieleden een verblijfsrecht te verlenen in het kader van de gezins- hereniging, ertoe leidt een Belg het genot te ontzeggen van de voornaamste door zijn status van burger van de Unie verleende rechten, doordat hij de facto ertoe wordt verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, de bepaling krachtens welke een dergelijk recht op gezinshereniging wordt geweigerd, buiten toepassing dienen te worden gelaten.

Dat artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stipuleert als volgt:

[...]

Met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon werd het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wettelijk bindend en kreeg het dezelfde rechtskracht als de Verdragen. Dit wordt expliciet erkend in artikel 6 VEU.

Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, moet het recht van de Unie, en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, volgens het Hof van Justitie aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.2, <http://www.const-court.be>; HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42).

Het Grondwettelijk Hof heeft in het arrest d.d.26 september 2013 geoordeeld dat in de zeer bijzondere situatie dat een burger van de Unie, ten gevolge van nationale maatregelen die zijn familieleden het recht op gezinshereniging ontzeggen, zou worden verplicht om niet alleen het grondgebied van de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten, afbreuk wordt gedaan aan de essentie van de rechten die hij aan het Unierecht ontleent en zijn familieleden zich op die rechten zouden kunnen beroepen om zich bij de burger van de Unie op het grondgebied van een lidstaat te voegen (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.4, <http://www.const-court.be/>).

De beantwoording van de vraag of die situatie zich voordoet, vergt volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie een beoordeling van de feitelijke omstandigheden van elk concreet geval, waarbij alle omstandigheden van de zaak moeten worden onderzocht (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.5, <http://www.const-court.be/>).

Indien uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval zou blijken dat de weigering om aan een van zijn familieleden een verblijfsrecht te verlenen in het kader van de gezinshereniging, ertoe zou leiden een Belg het genot te ontzeggen van de voornaamste door zijn status van burger van de Unie verleende rechten, doordat hij de facto ertoe zou worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, zou de bepaling krachtens welke een dergelijk recht op gezinshereniging zou worden geweigerd, buiten toepassing dienen te worden gelaten (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.7, <http://www.const-court.be/>).

Vermits de Belgische echtgenote van verzoeker, mevrouw [S.M.] een burger van de Europese Unie is (stuk 4), vindt artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie toepassing. De bepalingen vervat in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kunnen gekwalificeerd worden als essentiële waarden van het Unierecht.

De preambule van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt immers dat dit Handvest, met inachtneming van de bevoegdheden en taken van de Unie en van het subsidiariteitsbeginsel, de rechten bevestigt die in het bijzonder voortvloeien uit de constitutionele tradities en de internationale verplichtingen die de lidstaten gemeen hebben, uit het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, uit de door de Unie en de Raad van Europa aangenomen sociale handvesten, alsook uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie en van het Europees Hof voor de rechten van de mens.

Een uitwijzing van verzoeker zou betekenen dat de Belgische echtgenote van verzoeker enkel haar recht op gezinsleven, met name de uitoefening van haar relatie met haar echtgenoot (d.i. verzoeker) met wie zij reeds 25 jaren getrouwd is en lief en leed deelt, gevrijwaard zal zien wanneer zij mij hem zou meereizen. De facto zou zij ertoe verplicht worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer zij haar recht op gezinsleven wenst uit te oefenen. Haar zorgbehoevende moeder is echter aangewezen op haar zorg en ondersteuning (stuk 7).

Eén en ander zou niet enkel in strijd zijn met het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM (supra) maar ook schending vormen van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

Indien uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval zou blijken dat de weigering om aan een van zijn familieleden een verblijfsrecht te verlenen in het kader van de gezinshereniging, ertoe zou leiden een Belg het genot te ontzeggen van de voornaamste door zijn status van burger van de Unie verleende rechten, doordat hij de facto ertoe zou worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, zou de bepaling krachtens welke een dergelijk recht op gezinshereniging zou worden geweigerd, buiten toepassing dienen te worden gelaten (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.7, <http://www.const-court.be/>).

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 5 december 2013 (REF. 5826619) wordt gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Gezien het voorgaande dient in onderhavige situatie artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 buiten toepassing te worden gelaten en bijgevolg een verblijfsrecht in België te worden toegekend aan verzoeker. [...]"

3.2.2. De Raad merkt op dat het recht op vrij verkeer en de ter uitvoering van dit recht vastgestelde handelingen niet kunnen worden toegepast op activiteiten die geen enkel aanknopingspunt hebben met een van de situaties waarop het recht van de Unie ziet, en waarvan alle relevante elementen geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen (HvJ 1 april 2008, C-212/06, Regering van de Franse Gemeenschap en Waalse regering). Het louter vaststellen dat de burger van de Unie zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, volstaat evenwel niet om te stellen dat alle relevante elementen geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen. Zo stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Ruiz Zambrano van 8 maart 2011 (C34/09) – zoals door verzoeker tevens aangehaald – dat de hoedanigheid van burger van de Unie die voortvloeit uit artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de primaire hoedanigheid moet zijn van elke onderdaan van een lidstaat en voormelde bepaling zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten. Dit is volgens het Hof met name het geval wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven. Het Hof oordeelde immers dat in deze situatie de kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen en aldus in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen.

Zoals verduidelijkt door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Dereci (HvJ 15 november 2011, C-256/11) heeft het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten aldus betrekking op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten. Het Hof

benadrukte in voormeld arrest verder dat het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich bijgevolg niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend. Wel voegde het Hof hieraan nog toe dat dit niet vooruit loopt op de vraag of op andere gronden, onder meer het recht op bescherming van het familie- en gezinsleven, een verblijfsrecht niet geweigerd mag worden.

In het aangehaalde arrest met nummer 121/2013 van 26 september 2013 verwijst het Grondwettelijk Hof naar de voormelde uitspraken van het Hof van Justitie. Het Hof stelde vervolgens in zijn overweging B.59.7. dat indien uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval zou blijken dat de weigering om aan een van zijn familieleden een verblijfsrecht te verlenen in het kader van de gezinshereniging, ertoe zou leiden een Belg het genot te ontzeggen van de voornaamste door zijn status van burger van de Unie verleende rechten, doordat hij *de facto* ertoe zou worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, de bepaling krachtens welke een dergelijk recht op gezinshereniging zou worden geweigerd, buiten toepassing dient te worden gelaten.

Verzoeker betoogt dat verweerder door toepassing te maken van artikel 40~~ter~~ van de Vreemdelingenwet en hem het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, zijn Belgische echtgenote, indien zij haar recht op een gezinsleven gevrijwaard wil zien, *de facto* verplicht het grondgebied van de lidstaten te verlaten waardoor haar het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. Hij betoogt dat aldus deze wetsbepaling buiten toepassing dient te worden gelaten.

Dergelijk betoog kan evenwel niet worden gevolgd. De Raad merkt op dat de situatie zoals deze naar aanleiding van het arrest Ruiz Zambrano voorlag, de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden betrof aan de beide Colombiaanse ouders van een zeer jong minderjarig kind. Gelet op het feit dat een minderjarig kind volledig afhankelijk is van zijn ouders en derhalve de aanwezigheid behoeft van ten minste één ouder in het land alwaar het kind zich bevindt, leidde de weigering van verblijf ertoe dat het minderjarig Belgisch kind zijn ouders diende te volgen naar Colombia. Het minderjarig kind bevond zich derhalve in de feitelijke onmogelijkheid de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. Verzoeker tracht thans, naar analogie met deze rechtspraak, aan te tonen dat ook zijn Belgische echtgenote verplicht zal zijn verzoeker te volgen naar de Verenigde Staten. Verzoeker toont evenwel niet aan dat zijn Belgische echtgenote van hem afhankelijk is op een wijze dat het voor haar feitelijk onmogelijk is om alleen op het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie te verblijven. Zijn echtgenote acht het misschien wenselijk dat verzoeker, in de periode dat zij terugkeert naar België teneinde de zorg voor haar moeder op te nemen, haar kan vergezellen teneinde de eenheid van het gezin te vrijwaren, doch uit de voormelde rechtspraak blijkt dat dit niet kan volstaan om aan te nemen dat zij verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend. Zoals reeds aangehaald blijkt bovendien niet – hiertoe worden althans geen overtuigende (medische) stukken voorgelegd – dat de medische toestand van de (schoon)moeder een langdurige zorg vereist. Evenmin blijkt dat de (schoon)moeder geen overige familieleden meer heeft in België die kunnen instaan voor de vereiste zorg en begeleiding of dat deze verzoeker en zijn echtgenote niet zou kunnen vergezellen naar de Verenigde Staten. In huidige voorliggende zaak blijkt aldus nog niet dat de bestreden beslissingen tot gevolg zullen hebben dat verzoekers echtgenote het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten of dat de uitoefening wordt belemmerd van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten. De Belgische echtgenote wordt geenszins verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In deze omstandigheden dient te worden vastgesteld dat de situatie van verzoeker en diens echtgenote geen enkel aanknopingspunt heeft met een van de situaties waarop het recht van de Unie ziet en dat alle relevante elementen van deze situatie geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen.

Er blijkt verder niet dat verzoeker zich kan beroepen op artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Overeenkomstig artikel 51, eerste lid van het Handvest zijn de bepalingen opgenomen in het Handvest immers enkel tot de lidstaten gericht indien zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de aangevoerde situatie binnen de werkingssfeer van het recht van de Europese Unie valt (RvS 22 januari 2014, nr. 10.238(c)). De vraag of de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het recht op het gezinsleven schendt moet derhalve niet worden beoordeeld in het licht van artikel 7 van het Handvest, doch enkel in het licht

van artikel 8 van het EVRM. Hierbij kan in ieder geval ook worden gewezen op het feit dat artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dat dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Zoals blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middel heeft verzoeker niet aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten *in casu* strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *in casu* buiten toepassing diende te worden gelaten.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt als volgt:

“Doordat [...]

Terwijl er wel degelijk voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorhanden zijn.

Dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 stelt dat bij een aanvraag tot gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag als bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, doch is dit geen absolute vereiste.

De voornoemde stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen hebben tot doel te verzekeren dat het betrokken gezin kan voorzien in hun eigen behoeften en te voorkomen dat het betrokken gezin een last voor de openbare overheid wordt.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft reeds geoordeeld dat (HvJ, 4 maart 2010, C- 578/08, Rhimo Chakroun t. Minister van Buitenlandse zaken):

“De zinsnede „ beroep op het stelsel voor sociale bijstand” in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd, dat deze een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid.”

Het verblijfsrecht van verzoeker dient te worden toegestaan wanneer het bewijs wordt geleverd dat er een stabiel en regelmatig inkomen voorhanden is dat het mogelijk maakt de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan van zijn gezin te dragen. Het aantonen van een hoger inkomen dan noodzakelijk is conform de Europese rechtspraak geenszins vereist.

In onderhavig geschil dient te worden vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote wel degelijk over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken die een menswaardig bestaan mogelijk maken zonder ten laste te vallen van de overheid.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat verzoeker en zijn echtgenote kosteloos mogen en kunnen inwonen in de woning van mevrouw [L.D.V.] (stukken 6 en 8). Meer zelfs, mevrouw [D.V.] verklaart

uitdrukkelijk dat zowel verzoeker als diens echtgenote, haar dochter [S.M.], kosteloos elektriciteit en verwarming mogen nuttigen (stuk 8). Het vereiste bedrag aan stabiel en regelmatig inkomen dient gezien het voorgaande dan ook sterk te worden gereduceerd.

Daarnaast verklaart de zus van de Belgische echtgenote van verzoeker, mevrouw [M.M.], uitdrukkelijk dat zij bereid is om [S.M.] (en bijgevolg haar gezin) financieel te steunen daar waar nodig (stuk 9).

Bovendien stelt de echtgenote van verzoeker alles in het werk om waardevol te worden op de arbeidsmarkt (stuk 11)

Ten slotte heeft verzoeker met een schrijven d.d. 30 november 2013 van de Amerikaanse overheid vernomen dat hij vanaf maart 2014 een pensioenuitkering zal ontvangen van 889,00 USD (stuk 10).

Gezien het voorgaande dient te worden besloten dat verzoeker en zijn Belgische echtgenote wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken die het mogelijk maken te voorzien in hun eigen behoeften en te voorkomen dat zij een last voor de openbare overheid zouden worden. [...]"

3.3.2. Artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet onder bepaalde voorwaarden in een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden voor de echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

In casu weigerde verweerder het recht op verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker, omdat niet was aangetoond dat de Belgische echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoeker geeft correct aan dat verweerder bij de beoordeling van de bestaansmiddelen de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vermelde grens van 120 % van het bedrag waaronder sociale bijstand wordt verleend niet mag hanteren als een minimumnorm onder hetwelke de gezinshereniging niet wordt toegestaan. Dit vloeit, zoals verzoeker ook reeds aangeeft, voort uit het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 (C-578/08). De Raad merkt evenwel op dat uit een lezing van de beslissing tot weigering verblijf van meer dan drie maanden niet kan worden afgeleid als zou verweerder de aanvraag hebben geweigerd op basis van de vaststelling dat de genoemde grens van 120 % van het bedrag waaronder sociale bijstand wordt verleend niet zou zijn bereikt. Verweerder gaf *in casu* wel aan dat de referentiepersoon sinds oktober 2013 opnieuw zou zijn tewerkgesteld doch geen bijkomende documenten – zoals een arbeidscontract of loonfiches – betreffende deze tewerkstelling werden voorgelegd. Verweerder gaf aan dat bij gebreke van dergelijke stukken niet kon worden vastgesteld in welke mate de echtgenote over bestaansmiddelen beschikte en evenmin of deze dan wel stabiel en

regelmatig waren. Op deze grond besloot hij dat niet op een afdoende wijze was aangetoond dat de Belgische echtgenote beschikte over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de gezinshereniging dient te worden toegestaan wanneer het bewijs wordt geleverd dat er een stabiel en regelmatig inkomen is dat het mogelijk maakt de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan van het gezin te dragen. Dit betoog van verzoeker kan andermaal worden gevolgd, doch de vaststelling dringt zich op dat verzoeker dit betoog niet betreft op voormelde motivering van de bestreden beslissing betreffende de door hem ter ondersteuning van de aanvraag voorgelegde stukken. De Raad kan in dit verband enkel opmerken dat verzoeker niet op concrete wijze ingaat op de voormelde motivering die aan de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag ligt en deze aldus niet concreet lijkt te betwisten laat staan aantoonen dat ten onrechte werd geoordeeld dat geen toereikende, stabiele en regelmatige inkomsten voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt er zich in wezen toe te stellen dat hij het bewijs leverde dat zijn echtgenote beschikte over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Dit kan evenwel niet volstaan in het kader van huidige beroepsprocedure. Het is hierbij verder opmerkelijk dat verzoeker ook thans niet duidt welke concrete inkomsten zijn echtgenote dan wel genoot op basis van haar tewerkstelling. Er blijkt op basis van het verzoekschrift zelfs niet dat zij nog inkomsten uit deze tewerkstelling heeft, laat staan overige eigen inkomsten.

Verzoeker wijst wel nog op het gegeven dat hij en zijn echtgenote kosteloos mogen inwonen bij de (schoon)moeder en zij geen kosten voor elektriciteit of verwarming moeten betalen. Ter staving hiervan verwijst verzoeker allereerst naar een schrijven van een huisvestingsmaatschappij van de (schoon)moeder van 22 mei 2013 dat akkoord wordt gegaan met de inwoonst van verzoeker en zijn echtgenote. Dit stuk laat evenwel nog niet toe vast te stellen dat verzoeker en zijn echtgenote niet zouden bijdragen in de huurprijs of de kosten voor nutsvoorzieningen. Deze inwoonst laat verder voormelde motivering dat *in casu* geen concrete inschatting van de bestaansmiddelen van de echtgenote kon worden gemaakt nu geen arbeidscontract of loonfiches van de op dat ogenblik recentste tewerkstelling voorlagen overeind. Verder verwijst verzoeker naar een verklaring van zijn schoonmoeder van 18 januari 2014. Wat dit betreft dient er evenwel op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die, zoals *in casu*, zijn opgesteld na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Ook waar verzoeker vervolgens verwijst naar een verklaring van een zus van zijn echtgenote dat zij bereid is haar zus en verzoeker financieel te steunen waar nodig en stelt dat zijn echtgenote inspanningen levert om waardevol te worden op de arbeidsmarkt – waartoe een bevestigingsbrief van inschrijving voor de thuisstudie “*uitbater van een hondenpension*” wordt voorgelegd – kan de Raad enkel vaststellen dat de betreffende stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen en aldus niet blijkt dat zij dienstig kunnen worden aangevoerd ter nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Verzoeker verwijst daarnaast naar een brief van de Amerikaanse overheid dat hij vanaf maart 2014 een pensioen zal ontvangen. Ook dit schrijven lag evenwel niet voor bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. Aldus blijkt niet dat verweerder met dit gegeven of met deze toekomstige inkomsten van het gezin rekening kon of diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen in strijd met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS